

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Przz 1/10
04.06.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Snežane Andrejević, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca podignutom protiv pravnosnažne presude Višeg prekršajnog suda u Beogradu, Odeljenja u Novom Sadu III-309 Prž.br.... od 09.02.2010. godine, u predmetu prekršajnom, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 04.06.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg prekršajnog suda u Beogradu, Odeljenja u Novom Sadu III-309 Prž.br.... od 09.02.2010. godine odbijena je, kao neosnovana, žalba okrivljenog L.Z. iz B., izjavljena putem branioca i potvrđeno je prvostepeno rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Indiji Up.br. ... od 05.01.2009. godine, kao pravilno i na zakonu zasnovano. Označenim prvostepenim rešenjem od 05.01.2009. godine okrivljeni L.Z. oglašen je odgovornim zbog prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 4. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, izvršenog dana 12.07.2008. godine u vreme, na mestu, na način i pod okolnostima kako je bliže opisano u izreci prvostepenog rešenja i izrečena mu je novčana kazna u iznosu od 15.000,00 dinara i zaštitna mera zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od tri meseca, kao i obaveza plaćanja troškova prekršajnog postupka u iznosu od 600,00 dinara.

Zahtev za zaštitu zakonitosti protiv pobijane presude Višeg prekršajnog suda od 09.02.2010. godine podignut je zbog povrede materijalnog prekršajnog prava u smislu člana 235. stav 1. tačka 3. u vezi člana 76. stav 3. i 4. u vezi stava 1. Zakona o prekršajima. U zahtevu se navodi da je prekršaj počinjen 12.07.2008. godine, da je zastarelost za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka prekinuta donošenjem prvostepenog rešenja dana 05.01.2009. godine i da od toga dana nadležni organ nije preduzimao nikakve procesne radnje kojima bi se prekinulo zastarevanje vođenja prekršajnog postupka prema okrivljenom. S obzirom da je odredbom člana 76. stav 4. Zakona o prekršajima propisano da posle svakog prekida zastarevanje počinje ponovo da teče, tužilac smatra da je dana 05.01.2010. godine nastupila relativna zastarelost vođenja prekršajnog postupka pa da je tako drugostepena odluka - presuda Višeg prekršajnog suda od 09.02.2010. godine doneta nakon nastupanja relativne zastarelosti za vođenje prekršajnog postupka. Sa iznetih razloga Republički javni tužilac je predložio da Vrhovni kasacioni sud zahtev uvaži i preinači presudu Višeg prekršajnog suda u Beogradu, Odeljenja u Novom Sadu III-309 Prž.br.... od 09.02.2010. godine, tako što će obustaviti prekršajni postupak usled nastupanja zastarelosti za vođenje prekršajnog postupka.

Vrhovni kasacioni sud je, na osnovu člana 265. stav 2. Zakona o prekršajima ("Službeni glasnik RS" br. 101/05, 116/08 i 111/09) obavestio o sednici veća podnosioca zahteva koji, iako uredno obavešten, nije pristupio istoj. Odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti u smislu člana 265. stav 1. i člana 266. stav 1. Zakona o prekršajima, Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev nije osnovan.

Iz prvostepenog rešenja i pobijane presude Višeg prekršajnog suda od 09.02.2010. godine proizilazi da je okrivljeni L.Z. oglašen odgovornim i kažnjen novčanom kaznom u iznosu od 15.000,00 dinara i da mu je izrečena zaštitna mera zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije zbog učinjenog prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 4. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima ("Službeni glasnik SRS" br. 55/82... 21/90 i "Službeni glasnik RS" br. 28/91... 101/05), jer je utvrđeno da se dana 12.07.2008. godine u vreme i na mestu navedenom u izreci prvostepenog rešenja, upravljajući vozilom bliže označenim u toj izreci, kretao brzinom od 191,1km/čas koja je za 71,1km/čas veća od dozvoljene brzine kretanja koja je na tom delu puta ograničena prema opštem ograničenju brzine na 120km/h. Nadalje, iz spisa proizilazi da je zahtev za pokretanje prekršajnog postupka protiv okrivljenog L.Z. podnet 29.07.2008. godine, da je prekršajni postupak pokrenut zaključkom od 05.09.2008. godine, da je okrivljeni saslušan dana 15.12.2008. godine da je prvostepeno rešenje doneto dana 05.01.2009. godine, a pobijana presuda Višeg prekršajnog suda kojom je odbijena žalba protiv označenog

prvostepenog rešenja doneta je dana 09.02.2010. godine.

Neosnovano se, prema oceni Vrhovnog kasacionog suda navodima zahteva za zaštitu zakonitosti ukazuje da su pobijanom presudom Višeg prekršajnog suda od 09.02.2010. godine povređene odredbe člana 235. stav 1. tačka 3. u vezi člana 76. stav 3. i 4. u vezi stava 1. Zakona o prekršajima. Naime, članom 76. stav 1. Zakona o prekršajima propisano je da se prekršajni postupak ne može pokrenuti ako protekne jedna godina od dana kada je prekršaj učinjen, prema stavu 3. istog člana Zakona zastarevanje se prekida svakom procesnom radnjom nadležnog organa koja se preduzima radi gonjenja učinioca prekršaja, a stavom 4. tog člana propisano je da posle svakog prekida zastarevanje počinje ponovo da teče. Odredbom člana 76. stav 7. Zakona o prekršajima propisano je da prekršajno gonjenje zastareva u svakom slučaju kad protekne dva puta onoliko vremena koliko se po zakonu traži za zastarelost gonjenja.

Polazeći od navedenih zakonskih odredbi, po stavu Vrhovnog kasacionog suda, rok od godinu dana odnosi se samo na pokretanje prekršajnog postupka, te ukoliko se u tom roku ne pokrene prekršajni postupak i ne preduzme nijedna procesna radnja u tom periodu, nastupa zastarelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka (relativna zastarelost). Svaki naredni prekid u postupku i nastavak postupka odnosi se na rokove koji su u vezi zastarelosti za gonjenje do nastupanja apsolutne zastarelosti propisane članom 76. stav 7. Zakona o prekršajima. Stoga se pitanje nastupanja relativne zastarelosti može razmatrati samo po stavu 1. člana 76. Zakona o prekršajima a ne i po stavu 3. istog člana Zakona koji se odnosi na nastavak postupka, odnosno na rok koji teče do apsolutne zastarelosti a ne na ponovno pokretanje postupka koji je već jednom pokrenut.

U konkretnom slučaju prekršaj je učinjen dana 12.07.2008. godine, i nije sporno da je u okviru roka propisanog članom 76. stav 1. Zakona o prekršajima, pokrenut prekršajni postupak te preduzete napred navedene procesne radnje, pa i nakon 05.01.2009. godine koje se odnose na uručenje prvostepenog rešenja okrivljenom, a kako proizilazi iz spisa predmeta. Stoga Vrhovni kasacioni sud nalazi da pobijanom pravnosnažnom presudom Višeg prekršajnog suda od 09.02.2010. godine nije povređeno materijalno prekršajno pravo u smislu člana 235. stav 1. tačka 3. u vezi člana 76. stav 3. i 4. u vezi stava 1. Zakona o prekršajima, zbog čega je podneti zahtev neosnovan, jer do dana donošenja drugostepene odluke po žalbi - pobijane presude Višeg prekršajnog suda nije nastupila zastarelost prekršajnog gonjenja.

Sa iznetih razloga Vrhovni kasacioni sud je, primenom odredbe člana 266. stav 2. Zakona o prekršajima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija

Snežana Živković,s.r.